

z majetku 415.991 Kč a daň pozemkovou, domovní, činžovní a z obrátu za rok 1925-1927 59.648 Kč 17 h, sporná pohledávka 600.000 Kč, na nichž oněch 72.703 Kč 17 h přikázáno, vázne však na základě výkazu nedoplatků ze dne 5. května 1924, nemůže tedy v sobě zahrnovati řečené daně za leta 1925-1927, a není ani zřejmo, zda představuje nedoplatky shora zmíněné přihlášené dávky z majetku 415.991 Kč, zejména, ano pod II 2 usnesení prvního soudce na dávku z majetku přikázáno 624 Kč 90 h. Již to vše nutí k úvaze, že bezpochyby vědomě sporná nedoplatková pohledávka nepřihlášena. Ovšem předpisuje § 210 ex. ř., že pohledávky knihovně váznoucí, nebudou-li přihlášeny, budou přikázány podle knihovního stavu, ale tento předpis tu neplatí a proto marně se naň rekursní soud odvolává. Jako v mnohých jiných zákonech o vyvlastnění, najmě teprv Republikou vydaných, ustanovuje i zákon o stavebním ruchu ze dne 7. dubna 1927 čís. 44 sb. z. a n. v § 7, že rozvrh náhrady děje se v řízení nesporném, ale ovšem podle zásad (roz. rozvrhových) exekučního řádu, jakž stanoví i § 47 náhr. zákona. Tyto rozvrhové zásady jsou, jak nejvyšší soud v rozvrhovém řízení podle § 47 náhr. zákona vícekrátě podrobněji provedl, v § 216-228 ex. ř., kdežto vše ostatní týče se již řízení rozvrhového. Platí tedy při rozvrhu podle § 7 o stavebním ruchu jen § 216-228 ex. ř. a na místo rozvrhového řízení předepsaného v exekučním řádě nastupuje řízení nesporné podle nesporného patentu. Nemá tu tedy zejména průchodu § 210 ex. ř., nýbrž nastupuje tu předpis § 2 čís. 5 nesp. říz. podle něhož má soud vyšetřiti všecky okolnosti a poměry z úřední povinnosti zejména z úřední povinnosti o nich slyšeti strany, osoby převzvedné, znalce atd. Měl tedy první soudce, když viděl, že dojde nebo může dojiti až na spornou pohledávku eráru, tuto pohledávku na přetřes vzíti a zejména strany o ní slyšeti, a byl by se dověděl, zda ji erár vůbec žádá a zda a co banka Č., jakožto hned následující a tudíž interesovaná věřitelka proti tomu má. Nebyl-li erár při roku zastoupen, měl si od něho vyžádati, když tak neučinil již před rokem, určité prohlášení po roku a o tom pak zase, bylo-li by třeba, vyslechnouti banku. Doložiti jest, že, pokud by šlo o odkázání věci pro spornost rozhodných skutkových okolností na pořad sporu, jenž by tu byl pořadem správním, nedělo by se to podle § 231 odstavec první až třetí ex. ř., nýbrž podle § 2 čís. 7 nesp. říz., k čemuž připomenouti jest, že když jde o pořad právní (soudní), odkazuje se věc naň jen tehdy, když potřebná skutková zjištění nelze učiniti prostředky řízení nesporného, kdežto když jde o pořad správní, soudce nesporný, nejso oprávněn nic z toho, co patří rozhodnouti správnímu úřadu, si osobovati, nesmí se do zjišťování vůbec pouštěti a musí tedy věc odkázati na pořad správní, i kdyby měl za to, že by se dala zjistiti prostředky řízení nesporného. K vůli úplnosti se dokládá, že podle lustra sporné nedoplatky jsou jen zaznamenány, nikoli, jak rekursní soud uvádí, vloženy.

Čís. 9565

Do usnesení povolujícího exekuci na svršky náležející spoluvlastnický dlužníku a třetí osobě, není třetí osoba oprávněna k rekursu.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, R I 39/30.).

V exekuci proti Václavu K-ovi byly zabaveny movitosti, náležející spoluvlastnický dlužníku a Tomáši a Anně K-ovým. Rekurs Tomáše a Anny K-ových do usnesení povolujícího exekuci r e k u r s n í s o u d odmítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení.

D ů v o d y :

Tomáš a Anna K-ovi nejsou v exekuci, o niž jde, ani stranou vymáhající ani stranou povinnou, nýbrž vystupují jen jako spoluvlastníci věci pojatých do exekuce proti Václavu K-ovi a jsou tedy osobami třetími. Třetím osobám nepřiznává však zákon v exekuci kromě výjimek, z nichž o žádnou v tomto případě nejde, právo rekursu a byl proto jejich rekurs do usnesení prvního soudu, jímž byla povolena dražba jim a povinnému společných věcí, pro nedostatek jejich oprávnění k rekursu právem napadeným usnesením odmítnut. K ochraně práv, exekuci prý nepřipouštějících pokud se týče výkonem povolené exekuce dotčených, jest jim volno nastoupiti pořad práva, avšak brániti se rekuresem jim nelze. Jejich rekurs do odmítnutí jejich stížnosti soudem rekursním není opodstatněn a bylo jej zamítnouti.

Čís. 9566

Ochrana nájemců (zákon ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. a n.).

Daň z příjmu předepsanou zůstaviteli (§ 31 čís. 6 zák.) nelze pokládati za daň předepsanou dědici.

Byla-li odevzdací listina doručena dědici před 1. dubnem 1928, nebyl byt stížen vypověditelností podle § 31 čís. 6 zák. vzhledem k dani z příjmu předepsané zůstaviteli.

(Rozh. ze dne 24. ledna 1930, Rv I 1965/29.).

Pronajímatelé dali Alžbětě F-ové soudní výpověď z bytu, podléhajícího jinak ochraně nájemníků, ježto byla pozůstalostí po manželu Alžběty F-ové předepsána daň z příjmu ročního nejméně 100.000 Kč. K námitkám vypovězené ponechal procesní soud prvního stádia výpověď v platnosti, o d v o l a c í s o u d výpověď zrušil. D ů v o d y : Zákon o ochraně nájemníků ustanovuje v § 31 čís. 6, že se nevztahuje s účinností ode dne 1. října 1928 na byty nájemníků, kterým byla pro herní léta 1924, 1925 a 1926 právoplatně předepsána daň z příjmu z ročního příjmu nejméně 100.000 Kč. Použije-li se tohoto předpisu na souzený případ, jest zjevno, že se § 31 čís. 6 zákona svým doslovem se souzeným případem nekryje, neboť, jak zjištěno, nebyla daň předepsána žalované straně, nýbrž pozůstalosti po jejím manželu. Zbývá se tedy zabývatí otázkou, zda vzhledem k ustanovení § 547 obč. zák. lze věc posuzovati tak, jak činí prvý soud, že daň předepsanou zůstaviteli jest pokládati za daň předepsanou dědici přihlásivšímu se k dědictví. Odvolací soud má za to, že si prvý soud mylně vyložil smysl ustanovení § 547 obč. zák., shledávaje v něm více než pouhý předpis o zastupování pozůstalosti přihlásivšími se dědici proti třetím osobám před jejím odevzdáním a mylně v tomto předpisu shledal ustanovení, že zůstavitel a přihlášení dědici jsou touž osobou, čemuž zajisté tak není, neboť jde o osoby různé. Nelze tudíž tvrditi, že, byla-li daň pře-